

BOHINJSKE ZABAVLJICE

Med ljudske pesmi štejemo tudi besedila brez melodije, če so ubrana v verzice ali vsaj ritmizirana. Zbiralci ponavadi pozabijo nanje, pa gre tako v izgubo veliko zanimivega izročila. Za opozorilo in spodbudo objavljamo nekaj takih primerov iz Bohinja. Poslal nam jih je domačin Joža Čop.

V starih časih je šla glavna tovorna pot po zgornji bohinjski dolini skozi Brod preko Češnjice. Zaradi različnih značajev so se Brojani in Češnjani malo postrani gledali. Viden izraz nasprotovanja je npr. naslednja zbadljivka, s katero so dražili Češnjane:

Češonska maška
po Štengah caplja,
moče (=moke) ji zmanjka,
na Brod pricaplja.

"Štenge" so nekaj imenovali sotesko blizu Nomenja, ker so bile tam ysekane stopnice v skalo, ko še ni bilo sedanje ceste. Češnjani imajo dobro polje, vendar so verjetno hodili po moko v mlin na Brod, čeprav so Brojane omalovaževali.

Skoraj povsod po Slovenskem je znana pesem o klanju suhe muhe. Bohinjška varianta je hkrati zabavljica Brodu in Savici. Žal se je ohranil le odlomek:

Sovfčanov pet,
Brojánov devet,
za Bučro mejó
ano bavho deró.
Mina Skočirjova
je čeva obirova.
Meta Kovačova
je čeva obračova.
Jérnej Rožičov
je čeva vèn dričov.
Lenart Cengléc
je vlékøv vse preč.

"Bavha" pomeni črno kravo. Omenjena hišna imena so iz vasi Savica.

Prebivalce vasi Polje (pd. Pole) so včasih dražili s petjem litanij, sestavljenih po vzorcu rodovnika iz evangelija:

Zimč ta zelen Tobakar
je rodil Boštrčka Masoneka,
Boštarčk Masonek je rodil
Špana Kurjeka,
Špan Kurjek je rodil
Špana Namuhodonazarja,
Špan Namuhodonazar je rodil
Dobravca Koférdo...

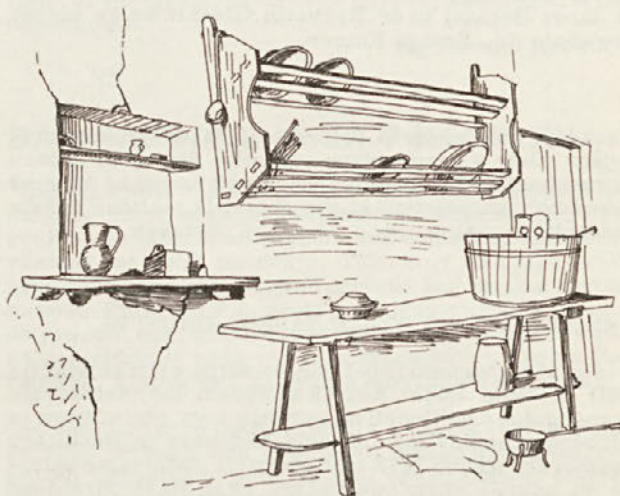
Špan Kurjek pomeni Spodnjega Špana, kjer je zdaj hišno ime Špan; Špan Namuhodonazar je Zgornji Špan, zdaj Ta zgornji. Dobravc, pišejo se Markež, ima "pritikl" Koférda, ker so glas zvonca Dobravčeve "ta zvončaste" krave oponašali z zabavljico:

Malédra - Kofédra,
mrlič per hudič!

Podobno so oponašali še druge bohinjske "ta zvončaste" krave. Zvonec Čunčove krave-vodnice iz Kamenj je pel takole:

Čonc, Čonc,
Čúnčov, Čúnčov,
Čúnčov zvonc!
Zvonc... Čúnčov zvonc!
Čunč, Čunč, Čúnčov zvonc!
Zvonc... Čunc!

Ko je zvonec še zadnjič udaril "Čunč", so vsi vedeli, da je krava prestopila hlevski prag in da je že pri jaslih.

Društvene novice

REDNI LETNI OBČNI ZBOR SLOVENSKEGA ETNOGRAFSKEGA DRUŠTVA je bil letos šele 5. septembra v Tacnu pod Šmarno goro.

Vodil ga je D. Predan. O delu upravnega odbora je poročala tajnica Z. Kumrova, o denarnem poslovanju pa blagajničarka F. Šarfova.

V razpravi po poročilih je bilo sprejetih več pomembnih sklepov glede pozitivne društvenega dela npr., da bodo v prihodnjem poslovnem letu redni sestanki vseh članov vsako prvo sredo v mesecu. Na njih naj bi najprej poročali predstavniki narodopisnih ustanov o njihovem delu, težavah in načrtih, ker se je izkazalo, da večina članov premalo ve o tem. Nekateri so želeli, najbina sestankih ponovili tudi strokovna predavanja, ki so jih imeli slovenski udeleženci na domačih in inozemskih kongresih. Obnoviti bo treba narodopisni tečaj na pedagoških gimnazijah (bivših učiteljskih), ki ga je društvo prvič priredilo pred dvema letoma. Poudarili naj bi ga še pedagoški akademiji, slavističnemu oddelku filozofske fakultete in teološki fakulteti. Precej predlogov je bilo za izboljšanje vsebine Glasnika.

Ker je bil nekaj dni za našim občnim zborom kongres Zveze jugoslovanskih folkloristov, so se nekateri člani dotaknili vprašanja razmerja našega društva do Zveze folkloristov, ki se je skalilo ob finančnih težavah, v katere je društvo zašlo v času tiskanja celjskega zbornika. Menili so, da bodo morali slovenski delegati na skupščini Zveze, ki bo po kongresu, odločneje zastopati koristi Slov. etnografskega društva.

O delu celjske sekcije je poročal D. Predan. (Njegovo poročilo objavljamo posebej. Op. ur.) Ker sekcija nima nobenih stikov s celjskim pokrajinskim muzejem, želi pa, naj bi jo katera od narodopisnih ustanov podprla kot strokovni pokrovitelj, je bilo sklenjeno, naj jo vzame v svoje okrilje Inštitut za slovensko narodopisje SAZU, pomoč pa je ponudil tudi Glasbeno narodopisni inštitut.

Po razpravi o poročilih je bila na predlog nadzornega odbora soglasno odobrena razrešnica upravnemu odboru.

V novi upravni odbor so bili izvoljeni: dr. Niko Kuret (predsednik), Mirko Ramovš (tajnik), Alenka Ložar (blagajničarka) ter Janez Bogataj, Tone Cevc, dr. Hrovatin, dr. Kremenšek, Anka Novak, Drago Predan, ing. Ravnikar in Fanči Šarf. Nadzorni odbor sestavlja jo Luka Kramolc, dr. Matičetov in dr. Vodusek. Za delegata na skupščini Zveze folkloristov sta bila izbrana Janez Bogataj in dr. Hrovatin. Glasnik bo še naprej urejevala dr. Zmaga Kumer.

ZK

Nazadnje smo govorili tudi o tem, naj bi društvo prirejalo izlete v narodopisno zanimive kraje npr. v času pomembnejših letnih običajev. Zlasti pa naj bi šli med Slovence v zamejstvu, ki jim obiski iz matične dežele pomenijo moralno oporo v boju za obstanek.

DELO CELJSKE SEKCIJE NAŠEGA DRUŠTVA

V letošnjem avgustu je petčlanska ekipa celjske sekcije SED obiskala Paški Kozjak in sedem dni raziskovala narodopisne značilnosti na saminah tega zanimivega in odročnega hribovitega predela, ki doseže na Basališču nadmorsko višino 1273 m. S področja materialne kulture so odkrili vrsto posebnosti, ki so tu še ohranjene

in o katerih bi človek mislil, da ne sodijo več v današnji čas. Mednje je treba šteti npr. veliko število črnih kuhinj.

Kot primer, kaj vse je še mogoče videti, naj povemo, da v eni najstarejših hiš, ki je delno lesena, delno zidana iz kamnja, vezanega z živim apnom, še danes v črni kuhinji svetijo s trskami. Zato zavzema med

predmeti prvotne kuhinjske opreme (kot so npr. vile ali burklje, klobučjek, gliste, sklednik) čelešnik pomembno mesto. V skledniku, ki je počrnel od saja in dima, so le lončeni krožniki in sklode. V prostorni dnevni "hiši" z veliko javorjevo mizo v kotu še visita poleg nabožnih slik in fotografij dve podobi, slikani na steklo. Obe sta nenavadno lepa primerka ljudskega slikarstva. Take podobe so včasih imeli domača v vseh hišah, danes so le še zelo redke. Škoda! Posebnost tega zanimivega kmečkega dvora, ki obsega pet poslopij, je lepo postavljeni zidani ovčjak. Po obliki je močno podoben bosanskim ovčjakom; na Slovenskem so taki zelo redki. Seveda so vsa poslopja krita s škodlami ali šintli, ki jih kmetje sami narejajo. Mogočna lipa dopolnjuje podobo te zanimive samotne kmetije.

S področja duhovne kulture so člani ekipe raziskovali sege in navade ob rojstvu, poroki in smrti. Vse, kar so izvedeli, so skrbno zapisali, pesmi pa posneli na magnetofonski trak.

Ekipa namerava svoje delo nadaljevati tudi v prihodnjem letu. Bogate izsledke, ki jih dopolnjujejo zapiski, risbe, fotografije in posnetki, nameravamo pozneje objaviti v knjigi, podobno kot je pred leti izišli Kotnikov zbornik.

Drago Predan

REDNI MESEČNI SESTANKI bodo vsako prvo sredo v mesecu. Prvi je bil izjemoma 8. okt. 1969. O delu in načrtih Glasbeno narodopisnega inštituta je poročal ravnatelj dr. Valens Vodusek. Na prihodnjem sestanku, ki bo v sredo 5. nov. ob 19. uri v društvenih prostorih, iz prijaznosti še naprej v Glasbeno narodopisnem inštitutu, bomo govorili o Inštitutu za slovensko narodopisje. Nato pa bo 3. dec. na vrsti pogovor o Slovenskem etnografskem muzeju. Članov ne bomo obveščali posebej, zato prosimo, naj vzamejo to obvestilo hkrati kot vabilo in se sestankom udeležujejo v čim večjem številu.

Kongresi in posvetovanja

3. ZASEDANJE MEDNARODNE ŠTUDIJSKE SKUPINE ZA GLASBILA V STOCKHOLMU

Organizacija tega pomembnega strokovnega sestanka (v okviru IFMC t.j. Mednarodnega sveta za ljudsko glasbo), ki je bil od 8. - 13. junija 1969, je prevzel in odlično izpeljal švedski Glasbenozgodovinski muzej v Stockholmu pod vodstvom dr. E. Emsheimerja. Na sporedu sta bili dve temi: 1) akustične metode pri raziskovanju ljudskih glasbil in 2) oblike godčevskih skupin. Strokovno vodstvo zasedanja je bilo v rokah dr. E. Stockmanna iz vzh. Berlina. V uvodnem referatu je orisal trenutno stanje na področju raziskovanja ljudskih glasbil, te najmlajše veje etnomuzikologije in poudaril, da je pri raziskovanju treba upoštevati tudi dognanja sodobne akustike ter se posluževati modernih znanstvenih metod vse do uporabe računalnikov. Za njim je govoril H. P. Reinecke iz zah. Berlina o metodičnih in tehničnih problemih pri akustičnih raziskavah glasbil. Pokazal je, da obstajajo tesni stiki med muzikologijo, psihologijo in akustiko. O analizah akustičnih lastnosti nekaterih glasbil je predavala D. Droysen iz Berlina, E. Jost (prav tako Berlinčan) pa je opisal akustične merilne metode kot pomoč pri zapisovanju melodij. J. Meyer iz Braunschweiga je govoril o akustičnih raziskavah klarinetov, W. Graf z Dunaja o različnih vidikih glasbenozvočnih raziskav, J. Sundberg iz Stockholma o frekvenčnih meritvah na nekaterih švedskih ljudskih glasbilih, H. Becker iz Bohuma (Zah. Nemčija) pa o zgodovinskem razvoju piščali z jezičkom. Predavanja

prve teme je popestril obisk akustičnega instituta na tehniški visoki šoli v Stockholmu in muzikološkega instituta na univerzi v Uppsali, kjer so udeležencem zasedanja pokazali uporabo elektronskih računalnikov pri raziskavi zvočnih pojavov. Z njimi so dosegli že pomembne uspehe pri zapisovanju in raziskovanju enoglasnih melodij; zdaj so se lotili večglasnih. Prof. Bengtsson iz Uppsale je ob tej priliki pokazal na nekaj primerih, kako se fizikalni in glasbeni vidiki pojmovanja zvočnih pojavov razhajajo.

Drugo temo - godčevske skupine - je obravnavalo osem referatov. Prvi je govoril B. Sárosi iz Budimpešte o madžarskih godčevskih sestavih. I. Mačak iz Bratislave se je v svojem referatu omejil na godalne sestave na Slovaškem, medtem ko je J. Markl iz Prage poročal o ljudskih godbah na Češkem. O srbskih godčevskih skupinah je govoril D. Dević iz Beograda, M. Todorov iz Sofije pa je podal pregled razvoja bolgarskih. Našo ljudsko glasbo sta zastopala Z. Kumer s poročilom o starejših virih za slovensko ljudsko godčevstvo in J. Strajnar z orisom posebnosti rezijanskih citiravcev. Izčrpen referat o francoskih godcih je imela C. Marcel-Dubois iz Pariza, nazadnje pa je poročal A. Tiberiu iz Bukarešte o svojem raziskovanju ljudskih glasbil v Egiptu.

Posebna zanimivost je bilo srečanje s švedskimi godci v vasi blizu Uppsale, s tamkajšnjo vaško cerkvico, polno čudovitih fresk, ki so prava galerija upodobitev ljudskih glasbil v srednjem veku. V celoti pomeni zasedanje nov uspeh študijske skupine, za kar gre hvala tako strokovnemu vodstvu kot odličnim organizatorjem, ki so poskrbeli za vse, celo za navidez nepomembne drobnarije, samo da bi bilo gostom iz tako različnih dežel prijetno. Prihodnji sestanek bo čez dve leti v Bratislavi.

Ing. Bruno Ravnikar

XVI. KONGRES ZVEZE JUGOSLOVANSKIH FOLKLORISTOV V IGALU OD 16. DO 19. SEPTEMBRA 1969

Gostitelj letošnjega kongresa je bilo prijazno črnogorsko letovišče Igalo pri Hercegovnem v Boki Kotorski. Kongres je zasedal v hotelu Tamaris, kjer je bila delegatom na voljo primerna dvorana in je delo lahko potekalo nemoteno. Žal je tudi letošnji kongres bolehal od prevelikega števila referatov, tako da je kljub discipliniranosti referentov ostalo še vedno premalo časa za razpravo. Videti je, da vsakoletne zahteve glede tega prav nič ne zaležejo.

Na sporedu so bile tri teme. Pri prvi, ki je govorila o ljudski ustvarjalnosti Boke Kotorske, bi bilo želeli manj referatov, a tistih bolj izčrpnih in preglednih. Mnogo zanimivega in novega je prinesla druga tema: Razvoj ljudske ustvarjalnosti ob žetvenih običajih pri nas in v svetu. Referenti tretje teme so razpravljali o problemih, rezultatih in perspektivah sodobne jugoslovanske folkloristike. Žal je precej tehničnih referatov odpadlo. Tretji dan so bili na vrsti kolokviji, in sicer o otroški ustvarjalnosti, o pregovorih in preobrazbi sodobne folklore. Muzikologi in koreologi so delali v posebnih sekcijah. Slovensko zastopstvo je bilo letos skromno, referat je imel le dr. Hrovatin, in to o metodologiji tretiranja polifonije v folkloru. Kongres se je zaključil z zanimivo ekskurzijo po Boki Kotorski, na Cetinje in v Budvo.

Ob koncu kongresa je bila redna letna skupščina Zveze, ki je bila na hitro pripravljena in odpravljena, kar Zvezi vsekakor ni v korist. Za novega predsednika je bil izvoljen Jerko Bezić, predsednik Društva folkloristov Hrvatske, ki bo prihodnje leto organiziralo kongres v Poreču.

-vš

TEKMOVANJE HARMONIKARJEV NA POKLJUKI

Prikupno gostišče "Pri tabornem ognju" na Pokljuki je bilo 3. avgusta 1969 prizorišče tekmovanja starejših harmonikarjev. Po tekmovalnih pravilih je bilo dovoljeno igranje partizanskih in ljudskih melodij na diatonične harmonike, zato je prireditve dobila zanimivo ljudsko obeležje. Nastopilo je 28 godcev, med katerimi so bili najboljši Stane Laharnar iz Vodice, Franc Franko iz Javornika, Franc Sušnik z Viča pri Ljubljani, Andrej Hodnik z bohinjske Srednje vasi, Franc Vončina z Javornika in najstarejši, 85 letni Jakob Hiti iz Ljubljane. Prva tovrstna prireditev je bila na istem mestu že lani, vendar jo je letošnja po kvaliteti in udeležbi prekosila. Kolikor je znano, je to edina tovrstna prireditev v Sloveniji, zato jo bo treba v prihodnje še bolj popularizirati. Vzgoji naraščaja bi vsekakor koristilo, če bi v posebni tekmovalni skupini nastopili tudi otroci in mladina. Zveza kulturno prosvetnih organizacij Slovenije naj premisli, če ne bi kazalo vključiti tudi druge redke ljudske instrumente, tiste, ki jih igrajo, pa še prav posebej spodbuditi k sodelovanju.

Ing. Bruno Ravnikar

DAN NARODNE NOŠE V KAMNIKU

"Narodna noša" je zadnja leta vedno bolj priljubljena, mogoče tudi po zaslugi ljubljanske Kmečke ohceti. Prireditve, na katerih so narodne noše posebno zaželeno, rastejo kot gobe po dežju. Tako so v Kamniku vsako prvo nedeljo v septembru proglasili kar za Dan narodne noše. Prireditev je postala že tradicionalna in skuša preseči ozki lokalni okvir. Tako se zadnje dve leti ne pojavljajo le noše iz kamniškega kota oziroma Gorenjske, ampak tudi iz drugih slovenskih pokrajin.

Letošnji Dan narodne noše je bil v nedeljo, 7. septembra. Lep jesenski dan je privabil mnogo obiskovalcev, saj so organizatorji obljubljali pravo ljudsko slavo. Najiminennejši del prireditve je bil seveda sprevod, ki naj bi prikazal vso pestrost slovenskih ljudskih noš. Seveda so prevladovala bahate Gorenjke z avbami in so se noše iz Bele krajine, Prekmurja, Koroške in Primorske med njimi skoraj izgubile. Žal je treba reči, da se gorenjska noša vedno bolj utaplja v kiču. Na glavah se bleščijo nove avbe s kričečimi vzorci na čelnikih, stare z okusom kovane sklepance so zamenjali novi, serijsko izdelani, starih benečanskih rut je videti vedno manj, vedno več pa je tistih z neokusnimi rožami v obdelelih barvah. Peča, najlepše pokrivalo slovenskih žena, je z glav Gorenjk skoro izgubila. Samo dve stari ženi sta jo še nosili. Na vprašanje, zakaj opuščajo peče, so žene odgovorile, da jih nihče več ne zna vezati in da so sploh avbe lepše. Krila Gorenjk so po vrsti svilena, le še Ratečanke so nosile volnene. Najlepše so bile pač Belokranjice v svojih preprostih belih nošah, medtem ko je bila skupina Prekmurcev oblečena malomarno. Rožanke so le dale slutiti, kakšna je bila nekdanj njihova noša, preveč so se podredile sodobnemu modnemu ukazu glede dolžine kril. Primorske noše je predstavila folklorna skupina iz Portoroža.

Po sprevodu je bil na sporedu nastop folklornih skupin. Nastopile so skupine iz Gorij pri Bledu, Kamniške Bistrice, Črnomlja, z Vinice in iz Portoroža. Žal so ti nastopi izzveneli v prazno, ker je bil oder nepriimeren in ozvočenje naravnost sramotno. Tako je Dan narodne noše po sprevodu zvonel v navadno veselico in o kakšnem pravem ljudskem prazniku ni bilo sledu. Na Dan slovenskih narodnih noš ti postrežejo s čevap-

čiči, na stojnicah se namesto lepih spominkov košati kič, znešen z vseh vetrov, nikjer ni bilo mogoče kupiti niti majolike, ki je znan kamniški izdelek. Praznik z lepo zamisljivo, a nespretno uresničitvijo.

Iz ustanov

-vš

K ANKETI O SLOVENSKIH ŽENITOVANJSKIH ŠEGAH

Dolga leta smo v Inštitutu za slovensko narodopisje pri SAZU nosili v zavesti načrt za delo, ki je nujno potrebno in bi že zdavnaj moralo biti izvršeno. Kljub dobri volji ga nismo mogli začeti, kajti večna denarna stiska nam je postavljala ovire. Končno smo si lahko oddahnili - Sklad Borisa Kidriča nam je odobril projekt in nam pomagal iz zagate. Akcija "Življenjski ciklus" je naredila prve korake, sicer ne z "Rojstvom" kakor bi bilo pričakovati, temveč z mnogo bolj obširno in dosti zahtevnejšo temo "Ženitovanje". Poleti smo izdali vprašalnice, ki jo sedaj pošiljamo našim informatorjem po terenu. Žal smo tudi pri tem delu često v zadregi, na koga naj se obrnemo. Inštitut se trudi, da bi si ustvaril mrežo stalnih sodelavcev na terenu. Več skrbi kot z zamejsko Slovenijo bomo imeli doma. Na Slovenskem Koroškem so pokazale veliko pripravljenost za sodelovanje vse prosvetne organizacije in kulturne ustanove brez razlike, za delo med slovensko manjšino v Italiji so se zavzeli tržaški študentje. Sprašujemo se zdaj, kje dobiti vsaj 300 zanesljivih poročevalcev za matično Slovenijo. Zanašamo se sicer, da nam bo vsaj del dosedanjih sodelavcev ostal zvest. Potrebovali pa bomo še veliko novih, ki bi bili pripravljene, z ljubeznijo in dobro voljo sodelovati, saj zajema to delo kulturno zgodovino našega človeka - od kmeta do meščana, od tistega izpred prve vojne vse do mladih, ki si ustvarjajo že nov način življenja in opuščajo stare šege ter morda nevede uvajajo nove, ki bodo nekoč tudi zgodovina. Ali bi hoteli sodelovati tudi vi?

Helena Ložar

PREJELI SMO V OCENO

Glasnik Etnografskega muzeja 30, 1967. Beograd 1968.

Poudarek zadnjega Glasnika je, kakor vedno, na študijah in člankih. Persida Tomić nam v svoji razpravi "Bačija u Karpatskoj oblasti Srbije, južno od Dunava, sa osvrtom na bačiju uopšte" govori o planšarskih kočah v karpatskem območju Srbije. Osnovne etnične značilnosti je dalo temu območju prebivalstvo iz Kosova in Metohije, ki se je tu naselilo v 18. stol., medtem ko vzhodni del tega območja naseljujejo Romuni ("Vlahi"). Med obema skupinama so bile nekoč razlike v noši, ki pa so se danes že izravnale. Članek dopolnjuje ilustrativno gradivo. - Pokrivalo v obliki krone, imenovano mesalj, nam v svojem članku "Mesalj-kapa u obliki krune" prikazuje Jelena Arandjelović-Lazić. Na sled tega, danes že pozabljenega ženskega pokrivala je avtorica prišla, ko je raziskovala ljudsko nošo v Negotinski Krajin. Le redki informatorji so ji še vedeli povedati, kakšne oblike je bila ta kapa. - Zanimiva je študija Slobodana Zečevića "Samrtni ritual i neki oblici kulta mrtvih u stanovništva vlašskog govornog jezika Krajine i Ključa". Vera v posmrtno življenje je verjetno prav pri prebivalstvu vlaško govoreče vzhodne Srbije najbolj zakoreninjena in obred občevanja z mrtvimi je tod najbolj zapleten in razvejan. Avtor nam podaja ljudske predstave o onem svetu, govori o smrti, ki je ljudje ne sprejemajo preveč tragično, saj omogoča prehod na drugi svet, prikazuje skrb sorodnikov za mrtve, ki naj bi po njihovi

veri na onem svetu trpeli žejo, lakoto, mraz. S tem v zvezi razlaga šego "puščanje vode". Kult mrtvih seveda tudi ne poteka brez glasbe in igre. Na koncu avtor razlaga še pomen plamena v šegah ob smrti. - Šege ob smrti opisuje tudi Petar Ž. Petrović v razpravi "Narodni motiv uskrnuca pokojnika u Hercegovini, Bosni i Srbiji". Razprava je obogatila z več risbami nagrobnih spomenikov (stečkov) in z razlago likovnih motivov na nagrobnikih. - Petar Kostić poroča in tudi v slikah prikazuje zbirko modlov za obredno pecivo iz Etnografskega muzeja v Beogradu ("Zbirka šaralica za obredne hlebove u Etnografskom muzeju u Beogradu"). - Za članki in razpravami je nekaj strani posvečenih manjšim prispevkom in gradivu. To pot Nikola Pantelić poroča o svadbenih običajih u Jadru. - Z dokumentacijo v Etnografskem muzeju v Beogradu nas seznanja Ljubomir Reljić, Nikola Pantelić je prispeval poučen članek "Način i organizacija terenskih istraživanja Etnografskog muzeja u Beogradu", Miodrag Lekić pa nam s poročilom "Etnološka gradja u porečkom delovnom protokolu" posreduje tamkajšnje gradivo. - Sodin, da je prav rubrika, kot je v Zborniku "Prilozi i gradja", v strokovnem glasilu zelo pomembna, saj omogoča, da se objavi gradivo, ki sicer mrtvo leži po arhivih. - V oddelku "Osvrti" (Razgledi) razpravljata J. in N. Pavković o pojmu "arhaičen" in "primitiven" ("Pojmovi 'arhaičen' i 'primitivan' u etnologiji). - Ana Kisielewska podaja sliko muzeja na prostem v Sanoku. Sledi nekaj poročil iz Kronike (dr. Slobodan Zečević: Naučni skupovi naših etnologa; Nikola F. Pavković: O regionalnim savetovanjima etnologa; Persida Tomić: Lončarstvo na Slovenskem). Poročilom o knjigah sledi Bibliografija, kjer je zbrano gradivo o srbski slavi.

Helena Ložar

Tiskovna komisija filozofske fakultete ljubljanske univerze je izdala - razmnoženo kot rokopis - UVOD V GLASBENO NARODOPISJE, ki ga je napisala dr. Zmaga Kumer. Delo je namenjeno študentom muzikološkega oddelka, vendar ga bodo lahko s pridom uporabljali tudi študenti etnologije in drugi, ki se zanimajo za ljudsko glasbeno izročilo, saj govori obsežno tudi o ljudski pesmi, instrumentih, in plesih.

POPRAVEK

V zadnji številki Glasnika je pomotoma izostalo pojasnilo, da so vse risbe iz arhiva Slovenskega etnografskega muzeja v Ljubljani.

GLASNIK izdaja Slovensko etnografsko društvo v Ljubljani. - Urejuje: dr. Zmaga Kumer - Predstavnik izdajatelja in uredništva; dr. Niko Kuret - Uprava in uredništvo: Ljubljana, Wolfova 8/II, tek. račun 501-8-164/1 - Cena izvodu 1, 5 Ndin, letna naročnina 5 Ndin. - Tiska Prosvetni servis v Ljubljani.